

Más ez az Eörsi

Újságcikket írt Eörsi István a Népszavának. Sosem fog megjavulni.

Természetesen Grespik Lászlót szidja Eörsi István, a Fővárosi Közigazgatási Hivatal vezetőjét, akinek volt képe megálljt parancsolni a Budapesten letelepedni szándékozó külföldieknek – hohó, külföldiek, a mi hazánk nem eladó, de legalábbis nem olyan tempóban, ahogyan azt önök gondolják. –

Grespik szabad préda, vele szórakozik most a komplett baloldal a kereskedelmi tévéktől a pléh-rádiókon át a hasonló töről fakadt újságokig. Grespik, aki Vereckénél jött át lóháton, hehehe...

Elnéztem Eörsi István portréképét az első hasáb legelején. Uram-atyám, mennyit változott a kis csibész! Ötvenháromban, amikor versben könnyezte meg a nagybajszú Sztálint, még egész másképpen mutatott.

Meg a hangja is más volt.

Most mutál. Nevetgél. Igét hirdet. Tenyérbe mászik. Engem néhai Rákosi elvtársra emlékeztet a közíró.

Ha a gabonatóblába is bemene árpát morzsolgatni, újraéledne a Magyar Dolgozók Pártja.

Grespik mellett szép arányosan az egyházakba is belerúg a veteráníró-dramaturg: „A történelmi egyházak ismét jelét adják annak, hogy nem tanultak a történelemből. El kellene fogadniuk végre, hogy az állam szemszögéből magánügy a vallás. Ehelyett statisztikai tündöklésre törekszenek, feltehetően azért, hogy minél nagyobb szeletet kapjanak az állami tortából...”

Hogy miről beszél a talaját veszített szabad demokrata literátor, az a folytatásból sem derül ki – bár odáig már kevesen jutnak el az olvasásban. Ami összekapcsolja a háborgó mondatokat, az a gyűlölet. Szidni a magyarul gondolkodó hivatalvezetőt, szidni a kormányt, szidni a keresztény egyházakat. Szidni, szapulni mindent és mindenkit, akinek jelent még valamit a két szó: nemzet, haza.

Hogyan is szólt a szabad demokrata szlogen? „Tégy a gyűlölet ellen!”

Eörsinek nem sikerült.

Pihál György
(Igazunk 56. IV/2)

Ez az Eörsi István volt az, aki a liberális „Élet és irodalom” c. újságban sunyi és törvénytelen módon megtámadta Szalay Róbert bajtársunkat, kommunistának, fasisztának, pufajkásnak, közbűntényesnek, Sztálinistának, eszelősnek, stb. stb. nevezve őt, hogy a lejáratásnál ki-ki megtalálja a neki legmegfelelőbb címkét.

Szánalmas próbálkozás! Szalay Róbertet annál jobban tisztelik a nemzeti ekötedezettségű magyarok, ha Eörsi és az Eörsi félék minél elkeseredettebb gyűlölettel támadják.

SZTÁLIN

(Írta: Eörsi István, megjelent az ÚJ HANG 1953. márciusi külön kiadásában.)

A BETEGSÉG HÍRE. Az volt a legiszonyúbb, hogy elvesztette a szót és öntudatát, ki a világon a legtöbb igazságot beszélte, arra borult a némaság, ki a világról legtöbbet tud, most önmagát sem ismeri – fekszik mozdulatlanul, remény az ágya, remény száll fölébe, minden igaz szempárból remény száll feléje, s egyszerre az is a semmibe hull.

KÉS HASÍT ÍGY a húsba, a rádió szinte üvöltött, vagy csak én hallottam úgy? - nem, hisz az éter megtelt a torlódó fájdalom nehezevel, gyásszal teli drótok jajszava nyöszörgött, zörgött a csupasz fa ága a szélben, de a sok hang és zörejt nem akart szóvá összeállni mégsem, a hírt akarata ellen jajongva cipelte mind – a házakra leszálltak a fekete vásznak, tépett madaruk szárnyai, vergődve verődtek, alattuk emberek jártak, amott egy idősebb férfi rángó arcai közt tévedezve, nehezen gurult könnyecsepp. Nem hunytam le a szemem, benne is fénylő csillám remegett – egymás felé tartott tükrök az arcok, melyekben magára ismert a kínlódó szeretet.

EGYSZERRE AGYAMBA NYOMULT a képe fekete keretben, arca minden vonását ismerem, de így mégis az egész annyira ismeretlen, hogy elszorul a szó... nem is tudtam, hogy ezerszeresen megnő a szeretet a gyász lencséjén keresztül... csak most, hogy nézem arcát, mely sohasem rezdül eztán mosolyra száját, mely nem nyílik szóra, nem szívja pipáját – és mégis a régi kép ez, Újra látom, kisüt a keretből, szinte már kilép, ő maradt az élet, érzem tekintetét, arcomra száll, majd végighullámzik: az elárvult világon.

Ez az igazi Eörsi! Mindig a „komcsik” kiszolgálója volt. 1956. október 23. szerinte az élet legnagyobb tévedése. Láttuk, hogyan emlékezett meg Sztálinról, mikor meghalt! A saját szavai mindent elárulnak.